

Sag T-255/01

Changzhou Hailong Electronics & Light Fixtures Co. Ltd og
Zhejiang Yankon Group Co. Ltd
mod
Rådet for Den Europæiske Union

»Dumping — fastsættelse af den normale værdi — markedsøkonomiske vilkår —
referenceland — artikel 2, stk. 7, i forordning (EF) nr. 384/96«

Rettens dom (Femte Udvidede Afdeling) af 23. oktober 2003 II - 4744

Sammendrag af dom

1. *Fælles handelspolitik — beskyttelse mod dumping — dumpingmargen — fastsættelse af den normale værdi — indførsler fra tredjelande uden markedsøkonomi som omhandlet i artikel 2, stk. 7, litra b), i forordning nr. 384/96 — anvendelse af regler for lande med*

markedsøkonomi — anvendelse forbeholdt producenter, der opfylder kravene i artikel 2, stk. 7, litra b), i forordning nr. 384/96

(Rådets forordning nr. 384/96, art. 2, stk. 1-7, og nr. 905/98)

2. *Fælles handelspolitik — beskyttelse mod dumping — dumpingmargen — fastsættelse af den normale værdi — indførsler fra tredjelande uden markedsøkonomi som omhandlet i artikel 2, stk. 7, litra b), i forordning nr. 384/96 — generel regel om henvisning til prisen i tredjelande med markedsøkonomi — benyttelse af et andet rimeligt grundlag alene i tilfælde, hvor den generelle regel ikke kan anvendes*
[Rådets forordning nr. 384/96, art. 2, stk. 7, litra a)]
3. *Fælles handelspolitik — beskyttelse mod dumping — dumpingmargen — fastsættelse af den normale værdi — indførsler fra tredjelande uden markedsøkonomi som omhandlet i artikel 2, stk. 7, litra b), i forordning nr. 384/96 — sondring mellem producenter, der handler på markedsøkonomiske vilkår, og producenter, der ikke handler på disse vilkår — forbud mod forskelsbehandling — tilsidesættelse — foreligger ikke*
[Rådets forordning nr. 384/96, art. 2, stk. 7, litra b)]

1. Det fremgår af ordlyden og opbygningen af artikel 2, stk. 7, i grundforordningen om antidumping nr. 384/96, navnlig på baggrund af betragtningerne til forordning nr. 905/98 om ændring af denne forordning, at fastsættelsen af den normale værdi af varer fra Folkerepublikken Kina ifølge bestemmelserne om lande med markedsøkonomi i grundforordningens artikel 2, stk. 1-6, er begrænset til specifikke individuelle tilfælde, hvor de pågældende producenter, hver for deres eget vedkommende, har fremsat velbegrundede krav i overensstemmelse med kriterierne og procedurerne i artikel 2, stk. 7, litra c).
2. De institutioner, der er kompetente til at fastsætte den normale værdi for varer, der er genstand for antidumpingforanstaltninger, kan kun fravige anvendelsen af den generelle regel i artikel 2, stk. 7, litra a), i grundforordningen om antidumping nr. 384/96 for fastsættelse af den normale værdi for varer fra lande, der ikke har markedsøkonomi, og benytte et andet rimeligt grundlag i det tilfælde, hvor denne generelle regel ikke kan anvendes. Der kan kun foreligge en sådan umulighed, når de data, der kræves til fastsættelse af den normale værdi, ikke er til rådighed eller ikke er pålidelige. Den omstændighed, at det er nødvendigt at justere data, der hidrører fra et tredjeland med markedsøkonomi, for at tilpasse dem mest muligt til de vilkår, der ville gælde for producenter fra et land uden markedsøkonomi som omhandlet i artikel 2, stk. 7, litra b),

(jf. præmis 40)

hvis det pågældende land var et land med markedsøkonomi, godtgør ikke i sig selv, at det var umuligt eller blot upassende at anvende disse data.

(jf. præmis 59)

3. Det kan kun antages, at fællesskabsinstitutionerne har tilsidesat princippet om forbud mod forskelsbehandling, såfremt de har behandlet sammenlignelige tilfælde forskelligt og dermed stillet visse erhvervsdrivende dårligere i forhold til andre, uden at denne forskellige behandling er tilstrækkeligt begrundet i objektive forskelle af en vis vægt.

Den omstændighed, at institutionerne, når der skal træffes antidumpingforanstaltninger med hensyn til varer, der hidrører fra lande uden markedsøkonomi, ved beregningen af disse varers normale værdi anvender bestemmelserne i artikel 2, stk. 7, litra a), i grundforordningen om antidumping nr. 384/96 for de virksomheder, som ikke handler på markedsøkonomiske vilkår, og bestemmelserne i artikel 2, stk. 7, litra b), for dem, der handler på disse vilkår, og som har fremsat velbegrundede krav herom, kan derfor ikke anses for forskelsbehandling, selv hvis den fører til, at de sidstnævnte behandles gunstigere end de førstnævnte.

(jf. præmis 60-62)